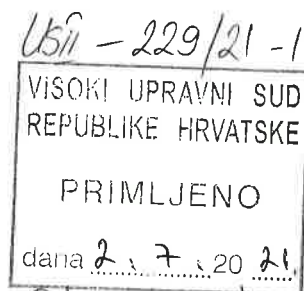

KLASA: 001-01/19-01/63
UR.BROJ: 696-1-9-21-49
Zagreb, dana 30. lipnja 2021. godine

VISOKI UPRAVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
Frankopanska ulica 16
10 000 Zagreb

Tužitelj: **Hrvatska komora medicinskih sestara iz Zagreba**, Maksimirski 111/2,
OIB: 13208436102, MBS: 080473374, zastupana po predsjedniku:
Mario Gazić, magistar sestrinstva

Tuženik: **Povjerenik za informiranje**, Trg žrtava fašizma 3, Zagreb, OIB: 68011638990

TUŽBA

radi poništenja Rješenja Povjerenika za informiranje

KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31.05.2021.

I. Hrvatska komora medicinskih sestara (dalje u tekstu: „HKMS“, „Komora“ ili „tužitelj“) zaprimila je, dana 02. lipnja 2021. godine, **rješenje Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31. svibnja 2021. godine** kojim je poništeno rješenje Hrvatske komore medicinskih sestara KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-20-28 od 24. ožujka 2020. godine. U nastavku izreke Povjerenik za informiranje odobrava podnositelju zahtjeva Domagoju Švegaru pravo na pristup informaciji o bruto 2 plaći Predsjednika HKMS u 2018. godini te informaciju o ukupnom iznosu troškova koje je HKMS isplatila svojem predsjedniku u razdoblju od 01. siječnja 2018. do 31. prosinca 2018. godine. Zaključno je Povjerenik za informiranje (dalje u tekstu: „Povjerenik“ ili „tuženik“) naložio HKMS da u roku od 8 dana od pravomoćnosti opisanog rješenja omogući, Podnositelju zahtjeva elektroničkim putem, pristup odobreno informaciji.

Dokaz: - rješenje Povjerenika KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31.05.2021.
- dopis Povjerenika KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-3 od 31.05.2021. uz
prijemni štambilj od 02.06.2021. godine

II. Tužitelj ponajprije ističe nezakonitost točke 3. izreke opisanog rješenja tuženika, a kojim nalaže tužitelju da u roku od 8 dana od pravomoćnosti ovog rješenja omogući pristup odobreno informaciji. Naime, člankom 26. stavak 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ broj 25/13, 85/15; dalje u tekstu: ZPPI) propisano je kako **tužba ima odgodni učinak ukoliko je rješenjem omogućen pristup informaciji**. Dodatno člankom 26. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17; dalje u tekstu: ZUS) također je propisano kako **tužba ima odgodni učinak kada je to propisano Zakonom**. Donoseći točku 3. izreke rješenja tuženik nije vodio računa o Zakonskim odredbama te je nezakonito odredio rok za omogućavanje pristupa informaciji u smislu odredbe članka 25. stavak 7. ZPPI-a iako upravni spor o zakonitosti samog rješenja nije mogao niti započeti, a kamo li biti

dovršen. Ovako nezakonito određen rok od 8 dana zasigurno nije niti u skladu sa sintagmom „primjeren rok“ sukladno članku 25. stavak 7. ZPPI-a.

Dokaz: toč. 3. izreke rješenja Povjerenika KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2

III. U ovom predmetu nije sporno kako se podnositelj Domagoj Švegar (dalje u tekstu: podnositelj) elektroničkom poštom obratio tužitelju zahtjevom za pristupom informacijama (dalje u tekstu: zahtjev) dana 10. kolovoza 2019. godine te je zatražio pristup sljedećim informacijama:

1. Koliki je ukupni broj članova naslovljene komore?
2. Koliko je ukupni broj radnika pravne i upravno/pravne struke zaposlenih u naslovljenoj komori na puno radno vrijeme?
3. Je li predsjednik/-ca naslovljene komore u istoj zaposlen/a na puno radno vrijeme?

3a. Ukoliko je predsjednik/-ca naslovljene komore zaposlen/-a u istoj, koliko iznosi ukupan godišnji rashod za plaću predsjedniku/ -ci komore u 2018. godini pri čemu podnositelj moli da se navede ukupan iznos rashoda, koja uključuje plaću i sve doprinose- tzv. „bruto 2“)

3b. Ukoliko predsjednik/-ca naslovljene komore nije zaposlen/-a u istoj zatražen je podatak o ukupnom iznosu primitaka iz Potvrde o isplaćenom primitku dohotku, uplaćenom doprinosu, porezu na dohodak i prirezu u 2018. godini,

4. Koliki je iznos naslovljena komora utrošila u svrhu isplate troškova (npr. putni troškovi, odnosno naknada za korištenje privatnog automobila u službene svrhe, kotizacije, nagrade i slično) u korist predsjednika/-ce komore u razdoblju od 01. siječnja do 31. prosinca 2018. godine)

U odnosu na navedeni upit tužitelj je postupio po zahtjevu podnositelja dana 23. kolovoza 2019. godine, odgovorom KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-19-02, sukladno članku 23. stavak 1. ZPPI-a (dostavljeni su podatci za točke 1. i 2. zahtjeva dok je za toč. 3. i 4. podnositelj upućen na poveznicu <https://banovac.mfin.hr/rnoprt/Detalji.aspx?id=1474> (Ministarstvo financija Republike Hrvatske) na kojoj se nalazi detaljan prikaz prihoda i rashoda tužitelja. Dana 26. kolovoza 2019. godine podnositelj je elektroničkom poštom zatražio dopunu informacije, odnosno dopunu informacije iz točaka 3. i 4. zahtjeva, slijedom čega je tužitelj obavijestio istog (dopisom KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-19-07 dana 03. rujna 2019. godine) kako se rok za ostvarivanje prava na pristup informacijama, sukladno članku 22. stavak 1. toč. 3. i/ili 4 ZPPI-a, produljuje za 15 dana. U pogledu traženja podnositelja, tužitelj je sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te Smjernicama tuženika za provedbu Zakona proveo Test razmjernosti i javnog interesa. Na temelju rezultata provedenog testa, dana 17. rujna 2019. godine, doneseno je rješenje KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-19-10 kojim je zahtjev podnositelja djelomično odbijen. Protiv navedenog rješenja podnositelj je u zakonskom roku podnio žalbu Povjereniku te u istoj zatražio da se poništi rješenje HKMS te da se naloži dostava podataka, odnosno informacije koje je zatražio pod točkama 3. i 4. zahtjeva. Tuženik je dana 20. siječnja 2020. godine rješenjem KLASA: UP/II-008-07/19-01/736, URBROJ: 401-01/10-20-5, poništio rješenje tužitelja te predmet vratio prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

U predmetnom rješenju Povjerenik je u bitnome istaknuo kako tužitelj nije ispravno proveo test razmjernosti i javnog interesa iz razloga što nije pronašao razloge i nije dao argumente za omogućavanje pristupa traženoj informaciji (str. 5. rješenja) dok je istim rješenjem tuženik naveo kako je tužitelj trebao primijeniti članak 16. stavak 3. ZPPI-a. Tako iz obrazloženja rješenja proizlazi očita kontradiktornost obzirom da se test razmjernosti uopće ne provodi u slučaju primjene članka 16. stavak 3. ZPPI-a.

Nadalje, tuženik se uopće nije očitovao o navodima tužitelja kako se plaća predsjednika tužitelja uopće ne osigurava i ne isplaćuje iz Državnog proračuna kao što se niti sredstva za isplatu bilo kakvih troškova predsjedniku tužitelja ili drugim zaposlenicima ne osiguravaju i ne isplaćuju iz Državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, odnosno kako se zahtjev ne odnosi na informacije o raspolaganju javnim sredstvima. Naime, svoje

stajalište izraženo rješenjem od 20. siječnja 2020. godine tuženik je potkrijepio presudama Visokog upravnog suda i to: presudom posl. broj: **UsII-304/17** od 21. ožujka 2018. godine, a kojom je odlučeno o isplatama koje su izvršene od strane **Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje**. Stoga se posebno napominje kako je člankom 2. Zakona o plaćama u javnim službama („Narodne novine“ broj 27/01, 39/09) izričito propisano: „Javne službe u smislu ovoga Zakona jesu: javne ustanove i druge pravne osobe kojima se sredstva za plaće osiguravaju u državnom proračunu, Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i javne ustanove kojima se sredstva za plaće osiguravaju iz sredstava Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje.“ Iz citiranog je jasno kako je tom presudom UsII-304/17 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Tuženik se u rješenju pozvao i na presudu **UsII-125/18** od 07. lipnja 2018. godine kojom je odlučeno o isplatama koje su izvršene od strane **Zavoda za hitnu medicinu Krapinsko-zagorske županije**. Članak 70. stavak 4. Zakona o zdravstvenoj zaštiti („Narodne novine“ broj 100/18, 125/19, 147/20) glasi: „Dom zdravlja, zavod za hitnu medicinu i zavod za javno zdravstvo osniva jedinica područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb.“. Istim Zakonom, točnije člankom 10. i 11., između ostalog propisano je kako Republika Hrvatska iz državnog proračuna osigurava sredstva za hitnu medicinsku pomoć te kako u ostvarivanju svojih prava, obveza, zadaća i ciljeva na području zdravstvene zaštite jedinica područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb osigurava sredstva i za hitnu medicinu na svojem području, ako to ne osigurava Republika Hrvatska. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-125/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima. Dodatno se tuženik u rješenju pozvao na presudu **UsII-139/18** od 12. rujna 2018. godine kojom je odlučeno o isplatama koje su izvršene od strane **Sveučilišta u Zagrebu, Fakulteta organizacije i informatike Varaždin**. Stoga tužitelj navodi kako je člankom 109. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju („Narodne novine“ broj 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 02/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14, 60/15, 131/17) propisano kako se javna sveučilišta, veleučilišta kao i visoke škole financiraju iz državnog proračuna. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-139/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima. Slijedom navedenog niti jedna od opisanih presuda ne može se uzeti kao mjerodavna sudska praksa u ovom postupku.

Obzirom da je opisanim rješenjem tuženik poništio rješenje tužitelja od dana 17. rujna 2019. godine te predmet vratio prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak doneseno je rješenje tužitelja dana 24. ožujka 2020. godine KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-20-28. Povodom izjavljene žalbe od strane podnositelja predmetno rješenje tuženik je poništio rješenjem KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31. svibnja 2021. godine, a koje se pobija ovom tužbom.

Dokaz: - zahtjev postavljen elektroničkom poštom od 10. kolovoza 2019. godine

- odgovor tužitelja od 23. kolovoza 2019. godine
- elektronička pošta kojom je zatražena dopuna informacije od 26. kolovoza 2019. godine
- obavijest o produljenju roka KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-19-07
- test razmjernosti
- rješenje KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-19-10 od 17. rujna 2019. godine
- žalba podnositelja
- rješenje Povjerenika KLASA: UP/II-008-07/19-01/736, URBROJ: 401-01/10-20-5 od 20.01.2020.
- rješenje KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-20-28 od 24. ožujka 2020. godine
- žalba podnositelja
- rješenje Povjerenika KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31.05.2021.

IV Pobijanim rješenjem Povjerenika od 31. svibnja 2021. godine, je između ostalog, izričito navedeno kako zatražena informacija (odnosno podatak o plaći kao i drugim isplatama fizičkoj

osobi) predstavlja osobni podatak te je dodatno navedeno kako je to notorna činjenica (str. 5. i 6. pobijanog rješenja tuženika). Dakle riječ je o nespornoj činjenici između stranaka. Nadalje, tuženik rješenjem navodi: „...legitimnost obrade podataka u ovom konkretnom slučaju utvrđena je člankom 6. stavkom 1., točkom c) Opće uredbe o zaštiti podataka, kojom je propisano kako je obrada zakonita samo ako i u onoj mjeri u kojoj je ispunjeno najmanje jedno od sljedećeg: obrada je nužna radi poštovanja pravnih obveza voditelja obrade. U stavku 3. članka 6. Uredbe navodi se kako pravna osnova za obradu iz stavka 1. točaka c) i e) utvrđuju se u: a) pravu Unije; ili b) pravu države članice kojem voditelj obrade podliježe. Spomenuta zakonitost obrade se u ovom slučaju izvodi iz odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama, koji razrađuje odredbu članka 38. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske kojom se jamči pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti, naravno, uvažavajući preduvjet ispravne provedbe testa razmjernosti i javnog interesa u slučaju postojanja ograničenja od pristupa, odnosno u određenim slučajevima primjenjujući odredbu članka 16. stavka 3. navedenog Zakona- osiguravajući automatsku dostupnost zatražene informacije i bez provedbe navedenog testa kad se radi o raspolaganju javnim sredstvima....“

Slijedom citiranog dijela rješenja Povjerenika tužitelj je primoran napomenuti kako su pravo na pristup informacijama kao i pravo na zaštitu osobnih podataka podignuti na **razinu Ustavnog prava jednakog ranga**. Naime, **članak 38. stavak 4. Ustava RH** glasi: „Jamči se pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti. Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom“, dok je **člankom 37. Ustava** navedeno: „(1) Svakom se jamči sigurnost i tajnost osobnih podataka. Bez privole ispitanika, osobni se podaci mogu prikupljati, obrađivati i koristiti samo uz uvjete određene zakonom. (2) Zakonom se uređuje zaštita podataka te nadzor nad djelovanjem informatičkih sustava u državi. (3) **Zabranjena je uporaba osobnih podataka suprotna utvrđenoj svrsi njihovoga prikupljanja.**“

Gore citiranim dijelom obrazloženja tuženika vidljivo je kako isti zakonitost obrade osobnih podataka izvodi isključivo iz odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama, dok sve ostale odredbe propisa koje uređuju materiju osobnih podataka kao i obveze poslodavca (istaknute rješenjem tužitelja) ne spominje što je apsurdno. Članak 18. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama glasi: „Podnositelj zahtjeva nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji, niti je obvezan pozvati se na primjenu ovog zakona“. Iz citirane zakonske odredbe jasno proizlazi kako u navedenom slučaju tijelo javne vlasti, u ovom slučaju tužitelj, nije u mogućnosti utvrditi svrhu prikupljanja osobnih podataka u skladu s odredbom članka 37. stavak 3. Ustava RH.

Nadalje, pravo na zaštitu osobnih podataka, osim što je zajamčeno Ustavom RH, dodatno Uredbom (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (dalje u tekstu: „Opća uredba o zaštiti podataka“; odnosno „Uredba“ ili „GDPR“) propisuje kako je zaštita pojedinaca s obzirom na obradu osobnih podataka temeljno pravo te kako bi načela i pravila o zaštiti pojedinaca, u vezi s obradom njihovih osobnih podataka, trebala poštovati njihova temeljna prava i slobode, a **posebno njihovo pravo na zaštitu osobnih podataka**. Predmetnom Uredbom poštuju se sva temeljna prava i uvažavaju slobode i načela priznata Poveljom koja su sadržana u Ugovorima, uključujući poštovanje privatnog i obiteljskog života kao i zaštita osobnih podataka. Djelotvorna zaštita osobnih podataka širom Unije zahtijeva jačanje i detaljno određivanje prava ispitanika i obveza onih koji obrađuju i određuju obradu osobnih podataka, kao i jednake ovlasti praćenja i osiguravanja poštovanja pravila za zaštitu osobnih podataka i jednake sankcije za kršenja u državama članicama. Načela zaštite podataka primjenjuju se na sve informacije koje se odnose na pojedinca čiji je identitet utvrđen ili se može utvrditi. Osobno ime i prezime kao i adresa prebivališta predsjednika tužitelja javno su objavljeni i svima dostupni u Sudskom registra RH (aktivni i povijesni izvadak) te su osobno ime i prezime kao i

fotografija tadašnje predsjednice tužitelja (koja je sada u mirovini) objavljeni na internetskim stranicama (u negativnom kontekstu i to na inicijativu samog podnositelja- detaljnije obrazloženo u nastavku ove točke historijata tužbe), pa se nesporno može utvrditi identitet osobe čiji se podaci traže. Napominjemo kako je tadašnja predsjednica tužitelja zatražila zaštitu osobnih podataka i nedvosmisleno izrazila kako, u slučaju da zahtjev podnositelja prelazi propisanu zaštitu osobnih podataka, nije suglasna da njezini osobni podaci o plaći budu objavljeni i dostavljeni osobi koja iste zahtijeva, te za navedeno nije dala privolu čime automatski nije ispunjen uvjet propisan člankom 6. stavak 1. toč. a) Opće uredbe o zaštiti podataka.

Dodatno, točkom 39. Preambule Uredbe navedeno je kako svaka obrada osobnih podataka treba biti zakonita i poštena. Za pojedince treba biti transparentno kako se osobni podaci koji se odnose na njih prikupljaju, upotrebljavaju, daju na uvid ili na drugi način obrađuju, kao i do koje se mjere ti osobni podaci obrađuju ili će se obrađivati. Posebno je naznačeno kako se osobito, određena svrha u koju se osobni podaci obrađuju trebala bi biti izrijekom navedena i opravdana te određena u vrijeme prikupljanja osobnih podataka“, a koji uvjet ovdje nije ispunjen.

Obzirom kako tuženik pobijanim rješenjem navodi da je legitimnost obrade osobnih podataka u ovom predmetu utvrđena člankom 6. stavkom 1. toč. c) Uredbe, odnosno da je obrada nužna radi poštivanja pravnih obveza voditelja obrade, tužitelj podsjeća kako je točkom 45. Preambule Uredbe izričito navedeno: „Ako se obrada odvija u skladu s pravnim obvezama kojima podliježe voditelj obrade ili ako je obrada potrebna za izvršavanje zadaće koja se obavlja u javnom interesu ili pri izvršavanju službene ovlasti, obrada bi se trebala temeljiti na pravu Unije ili pravu države članice... Pravom Unije ili pravom države članice također bi se trebala odrediti svrha obrade. Osim toga tim bi se propisom mogli utvrditi opći uvjeti ove Uredbe kojima se uređuje zakonitost obrade osobnih podataka, utvrditi specifikacije za utvrđivanje voditelja obrade, vrste osobnih podataka koji podliježu obradi, dotičnih ispitanika, subjekata kojima se osobni podaci mogu otkriti, ograničenja svrhe, razdoblja pohrane i drugih mjera za osiguravanje zakonite i poštene obrade...“ Dodatno je točkom 50. navedeno: „Obrada osobnih podataka u svrhe različite od svrha za koje su podaci prvotno prikupljeni smjela bi se dopustiti samo ako je obrada usklađena sa svrhama za koje su osobni podaci prvotno prikupljeni“. Točka 69. Preambule: „Ako bi se osobni podaci mogli zakonito obrađivati jer je obrada potrebna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti voditelja obrade ili na temelju legitimnih interesa voditelja obrade ili treće strane, svaki bi ispitanik ipak trebao imati pravo prigovora na obradu bilo kojih osobnih podataka povezanih s njegovom posebnom situacijom. Voditelj obrade trebao bi pokazati da njegovi uvjerljivi legitimni interesi imaju prednost pred interesima temeljnih prava i sloboda ispitanika.“ Nadalje, člankom 5. Uredbe propisana su načela obrade osobnih podataka na način da osobni podaci moraju biti: zakonito, pošteno i transparentno obrađivani s obzirom na ispitanika te prikupljeni u posebne, izričite i zakonite svrhe, a ne smiju se dalje obrađivati na način koji nije u skladu s tim svrhama. Posebno se napominje kako je nastavkom **stavka 3. članka 6. Uredbe**, a kojega tuženik očito namjerno izostavlja citirati, navedeno kako se pravnom osnovom za obradu osobnih podataka iz članka 6. stavak 1. toč. c) mora odrediti svrha obrade. Tako citirani članak 37. stavak 3. Ustava RH kao i citirane odredbe Uredbe (po hijerarhiji pravnih akata riječ je o propisima višeg ranga, odnosno jače pravne snage od Zakona) traže utvrđivanje svrhe prilikom obrade osobnih podataka dok Zakon o pravu na pristup informacijama u potpunosti isključuje navođenje svrhe i razloga zbog kojih se određena informacija traži, a što nije u skladu s gore citiranim odredbama.

Pravne obveze voditelja obrade- tužitelja, sukladno članku 6. stavak 1. toč. c) Uredbe, suprotno stajalištu tuženika, obvezuju ne samo Zakon o pravu na pristup informacijama, već i citirana odredba Kaznenog zakona kao i Zakona o radu, a ponajviše odredbe Ustava i Uredbe. Uredba temeljem izričite odredbe UFEU ima nadzakonsku pravnu snagu. Temeljne karakteristike Uredbi su da države ne smiju prenositi uredbe u nacionalno pravo, već se one u svakoj državi članici primjenjuju neposredno, da su države članice obvezne ukloniti nacionalna pravila koja dupliciraju

uredbe te da su države članice obvezne ukloniti i nacionalna pravila koja su suprotna uredbama, no ako takva nacionalna pravila postoje, ona će u konkretnom slučaju pred sudom morati ostati neprimijenjena zahvaljujući kombiniranom učinku izravnog učinka i nadređenosti. Posebno treba uzeti u obzir kako je člankom 141c Ustava navedeno da se pravni akti i odluke koje je RH prihvatila u institucijama EU primjenjuju u RH u skladu s pravnom stečevinom EU te kako državna tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te pravne osobe s javnim ovlastima izravno primjenjuju pravo EU. Navedeno potvrđuje i presuda Suda EU u predmetu Costa v ENEL.

Vijeće tužitelja dana 20. svibnja 2015. godine donijelo je Pravilnik o dužnosti čuvanja poslovne i profesionalne tajne te je člankom 5. stavak 1. točkom 7. navedeno kako se poslovnom tajnom Komore smatraju osobito (uz ostale taksativno navedene) i podaci o iznosima isplaćenih plaća zaposlenika Komore. Nadalje, člankom 146. stavak 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18) propisano je: „Tko protivno uvjetima određenima u zakonu prikuplja, obrađuje ili koristi osobne podatke fizičkih osoba, kaznit će se kaznom zatvora do jedne godine“; dok je stavkom 4. istog Zakona navedeno kako će se, u slučaju ako kazneno djelo iz stavka 1. do 3. počini službena osoba u obavljanju svojih ovlasti, kazniti kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina. Dodatno tužitelj napominje kako je člankom 29. stavak 1. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 93/14, 127/17) navedeno: „Osobni podaci radnika smiju se prikupljati, obrađivati, koristiti i dostavljati trećim osobama samo ako je to određeno ovim ili drugim zakonom ili ako je to potrebno radi ostvarivanja prava i obveza iz radnog odnosa, odnosno u vezi s radnim odnosom“. Tako Agencija za zaštitu osobnih podataka, samostalno i neovisno državno tijelo koje nadzire provedbu Opće uredbe o zaštiti podataka, navodi kako je u slučaju poštovanja pravnih obveza voditelja obrade, obrada osobnih podataka zakonita ako je nužna u ovim slučajevima: npr. slanje podataka o radnicima HZZO-u ili HZMO-u ili slanje podataka stranaka od strane javnog bilježnika Poreznoj upravi sukladno posebnim propisima itd. Predmetno mišljenje je javno objavljeno i svima dostupno na web stranici Agencije pod poveznicom: <https://azop.hr/najcesce-postavljena-pitanja/>

Visoki upravni sud RH je presudom UsŽ-4107/18 od 29. svibnja 2019. godine utvrdio: „... ZoMO/98 nije uredio mogućnost da se plaće utvrde na temelju podataka o plaći usporednog radnika. To bi bilo i protivno propisima koji reguliraju tajnost podataka i Uredbi (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. godine o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka koja se izravno primjenjuje od 25. svibnja 2018. godine te odredbama Zakona o provedbi Opće uredbe o zaštiti podataka, kao i drugim propisima koji uređuju pitanje tajnosti podataka....“

Dakle, nije moguća obrada traženih osobnih podataka na način kako to traži podnositelj iz razloga što isto nije predviđeno Uredbom kao jedan od zakonitih načina obrade osobnih podataka. **Temeljem zahtjeva podnositelja kao i žalbenih navoda, ali i pobijanog rješenja tuženika jasno je kako tražena informacija podnositelju zahtjeva ne služi niti može služiti u nikakve znanstveno- istraživačke, statističke, povijesno- istraživačke, humanitarne ili druge opravdane i Ustavom tražene svrhe pa je i tom dijelu jasno kako tuženik nalaže tužitelju postupanje protivno odredbama Ustava, Uredbe kao i drugih citiranih zakonskih odredbi.**

Jedan od temeljnih uvjeta koji se postavlja prilikom ograničavanja pristupu određenim informacijama je provođenje testa razmjernosti na način da li bi javni interes bio ozbiljno povrijeđen u slučaju ograničavanja prava na pristup informaciji. Iako Zakon često koristi izraz „javni interes“ potrebno je istaknuti kako ga nije nigdje definirao kao niti odredio njegov opseg. U tom smislu potrebno je istaknuti i mišljenje samog Povjerenika za informiranje koji ističe da postoji razlika između javnog interesa (u interesu javnosti) od informacija koje su „interesantne javnosti“ pri čemu su prva pitanja od javnog interesa važna za ostvarivanje dobrobiti zajednice ili specifičnih zaštićenih skupina dok je za druga javnost jednostavno samo zainteresirana. Sudska praksa Suda EU (Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C 139/07 P, EU:C:2010:376, t. 62) određuje da onaj tko se poziva na postojanje prevladavajućeg javnog interesa mora konkretno navesti okolnosti koje opravdavaju otkrivanje dokumenata u pitanju pri čemu navođenje samo općih razmatranja ne može biti dovoljno za utvrđenje da prevladavajući javni interes prevladava nad razlozima koji opravdavaju odbijanje

otkrivanja dokumenata u pitanju (vidjeti presudu od 25. rujna 2014., Spirlea/Komisija, T 669/11, EU:T:2014:814, t. 92.). Slijedom navedenog proizlazi kako je na podnositelju zahtjeva za pristup informacijama da iznese argumentaciju kojom dokazuje postojanje javnog interesa („na podnositelju zahtjeva je dužnost da konkretno navede okolnosti koje čine prevladavajući javni interes koji opravdava otkrivanje dotičnih dokumenata“ - T-852/16 - Access Info Europe / Komisija; na isti način i Sud EU u predmetu T-307/16 - CEE Bankwatch Network / Komisija „valja istaknuti da je, međutim, na podnositelju zahtjeva da na konkretan način navede okolnosti na kojima se temelji takav prevladavajući javni interes koji opravdava otkrivanje predmetnih dokumenta“). Sud EU istaknuo je kako je podnositelj zahtjeva dužan sve argumente iznijeti najkasnije u fazi ponovnog zahtjeva (prije nego što institucija donese ponovnu odluku) odnosno kako je to formulirao Sud EU u gore navedenom predmetu „prema sudskoj praksi, zakonitost akta institucije se, ustvari, treba ocijeniti na temelju informacija koje su joj bile na raspolaganju u trenutku donošenja tog akta. Podnositelj zahtjeva koji se poziva na nepobitan prevladavajući javni interes mora dokazati i na koji bi se način otkrivanjem traženih dokumenata pridonijelo zaštiti tog interesa u konkretnom predmetu (Presuda Suda EU Éva Erdősi Galcsikné protiv Europske komisije, T-632/17). Sud EU jasno određuje da opća razmatranja, kao što su „interes da se potakne povjerenje građana u njihove vladine institucije“ (Presuda Suda EU u predmetu Arca Capital Bohemia a.s. protiv Europske komisije, T-440/17, „općenita razmatranja ne mogu biti takva da dokažu da je u ovom slučaju interes u vezi s transparentnosti imao neku posebnu oštrinu kojom se mogu prevladati razlozi koji opravdavaju odbijanje otkrivanja dokumenata o kojima je riječ“), odnosno „pravo javnosti da bude informirana o radu institucija ne mogu sama po sebi biti razlog za opravdanje postojanja prevladavajućeg javnog interesa“. **Iz okolnosti ovog predmeta nije sporno kako podnositelj nije pružio niti jedan dokaz kojim bi dokazao postojanje prevladavajućeg javnog interesa, a kojim bi opravdao objavljivanje osobnog podatka odnosno informacije zaštićene Uredbom.**

Judikatura Suda EU integralni je dio pravnog poretka država članica, navedene presude predstavljaju osnovu za tumačenje i primjenu, ne samo Uredbe, nego i Zakona. U smislu obvezne primjene presuda Suda EU potrebno je naglasiti kako države članice imaju obvezu poštovati i provoditi odluke Suda EU, obveza koja proizlazi iz članka 4. Ugovora o Europskoj Uniji koji propisuje obvezu lojalne suradnje a odnosi se na sva državna tijela.

Podnositelj zahtjeva je koordinator inicijative Psihološko proljeće, a što je javno objavljeno i dostupno na web stranicama, odnosno poveznici: <https://psiholoskoproljece.org/o-nama/>

Kod utvrđivanja zloupotrebe prava na pristup informacijama potrebno je ocijeniti sve činjenice i okolnosti, a relevantno je i zakonsko načelo međusobnog poštovanja i suradnje kojim je propisano da se odnosi tijela javne vlasti i korisnika temelje na suradnji i pružanju pomoći te međusobnom uvažavanju i poštivanju dostojanstva ljudske osobe (čl. 9a ZPPI). Informacije zaprimljene od strane strukovnih Komora, temeljem zahtjeva za pristup informacijama, objavljuju se u sklopu čitavog niza članaka na internetskim stranicama/ portalima, dostupnim velikom broju ljudi, a tekstovima se učestalo obezvrjeđuje i omalovažava rad Komora (pa tako i tužitelja) na način koji se može utvrditi, uvidom u npr. sljedeće linkove:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/koliko-zara-uju-sefovi-strukovnih-komora-za-11-mjeseci-dobio-451-000-kn-bruto-place-1341047>

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/harac-komora-clanarina-obavezna-a-place-sefova-idu-do-450000-kuna-godisnje/211670.aspx>

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/gradjanska-inicijativa-trazimo-ukidanje-obveznog-clanstva-i-clanarina-u-svim-komorama/2175169.aspx>;

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/znanstvenik-razotkriva-uhljebe-iz-komora-a-oni-ga-optuzuju-za-govor-mrznje/2117767.aspx>

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/ogroman-profit-i-sumnjivo-poslovanje-zasto-ove-organizacije-s-javnim-ovlastima-mogu-skrivati-na-sto-trose-milijune-20191008/print>

Tako je tekst na ovom posljednjem linku (Ogroman profit i sumnjivo poslovanje) objavljen dana 08. listopada 2019. godine iako je Podnositelj, elektroničkom poštom dana 13. rujna 2019. godine zaprimio podatke od strane tužitelja, vezane uz stavke donacija, dakle obaviješten je i o primateljima novčane pomoći i o isplaćenom iznosu (Zadarsko bijelo srce, Opća županijska bolnica Vukovar te članovi Komore- pomoć kod troškova školovanja, nastupanja teškog bolesnog stanja ili

smrtnog slučaja), radi čega je tužitelj u javnosti prikazan kao tijelo koje obavlja financijske malverzacije i kriminalne radnje uz nesposobne i nekompetentne zaposlenike (uhljebe). Tuženik je rješenjem KLASA: UP/II-008-07/17-01/533, URBROJ: 401-01/04-17-5 od dana 20. prosinca 2017. godine, a koje je potvrđeno presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske posl. broj: UsII-34/18 od 17. svibnja 2018. godine naveo: "... Osim toga potrebno je ocijeniti ponašanje korisnika prilikom traženja informacija (objektivne i subjektivne okolnosti), a također i poziciju tijela javne vlasti, kao i uzeti u obzir kontekst i povijest tih zahtjeva... Subjektivni element zloupotrebe bi stoga mogao ući u moralnu kategoriju, koja stavlja u odnos podnositelja zahtjeva, tijelo javne vlasti i javni interes. Subjektivni kriteriji obuhvaćaju korištenje uvredljivog jezika, osobne zamjerke prema tijelu javne vlasti ili pojedinih osoba u tijelu javne vlasti, upornost u podnošenju zahtjeva, neutemeljene optužbe, namjerno izazivanje smetnje i otežavanje rada tijela javne vlasti. Spajanjem subjektivnog i objektivnog elementa zlouporabe prava rezultat bi se trebao iskazivati u prekoračivanju pravne i moralne granice primjene instituta prava na pristup informacijama, što rezultira u neproporcionalnom i neopravdanom opterećivanju rada i funkcioniranja tijela javne vlasti, bez ostvarivanja javnog interesa koji bi nadilazio moguće opterećenje..."

Na opisani način podnositelj zahtjeva neutemeljeno predmnijeva nepravilnosti u radu tužitelja, nestručne i nezakonite postupke djelatnika i čelnika, prilikom čega predmetne pravilnosti nisu dokazane, nego spadaju u sferu spekulacija, a što je protivno načelu međusobnog poštovanja i suradnje iz članka 9a ZPPI-a. U odnosu na navedeno dovoljno je ostvariti uvid u ranije istaknute linkove i uistinu utvrditi kako se iznose neutemeljene optužbe na račun, ne samo tužitelja, nego i drugih komora u Republici Hrvatskoj. Iako je svačije pravo i dužnost na slobodu izražavanja te da ukazuju na sve okolnosti u društvu gdje se prisutne nepravilnosti ujedno je i svačija obveza da iznose u javnost istinite i argumentirane stavove potkrijepljene činjenicama. Uvidom u priložene linkove očito je kako nije ponuđen niti jedan dokaz za iznesene stavove već se iznose lažne optužbe i spekulativne informacije, a rad tužitelja bezrazložno obezvrjeđuje. Osim neutemeljenih optužbi, Povjerenik u svojim Smjernicama tako navodi daljnji mogući slučaj postojanja subjektivnog elementa odgovornosti za zlouporabu prava, a to je „Korištenje uvredljive komunikacije i prijetnji ili drugog agresivnog ponašanja“ do kojeg dolazi kada korisnik u komunikaciji sa tijelom javne vlasti koristi uvrede, psovke i prijetnje. Iako podnositelj nije nikada ostvario navedene elemente, u izravnoj komunikaciji sa ovim tijelom javne vlasti, uvidom u članak objavljen na poveznici inicijative čiji je koordinator: <https://psiholoskoproljece.org/analiziramo-clanarine-prihode-rashode-i-imovinu-27-komora-sto-su-komore-poduzele-za-pomoc-svojim-clanovima-i-gospodarstvu/> jasno je navedeno da podnositelj zahtjeva komorski sustav izjednačuje sa zločinačkim organizacijama ili mafijom (camorra). Iznošenjem u javnost nepotpunih, netočnih i uvredljivih informacija jasno je da je riječ o zloupotreba prava na pristup informacijama, a predstavlja i obezvrjeđivanje njegova cilja i svrhe radi koje je Zakon donesen.

Dokaz:- ispis dijela članaka objavljenih na Internetskim stranicama

V. Tužitelj osporava arbitrarno postavljenu tezu u pobijanom rješenju tuženika kojom je potpuno pogrešno navedeno kako tužitelj „...raspolaze javnim sredstvima kada isplaćuje plaću i druge troškove svojem predsjedniku...“, obzirom da niti jednom odredbom Zakona navedeno stajalište tuženika nije potvrđeno, već je upravo suprotno, ali tuženik bezrazložno i bez objašnjenja ignorira propise kao i činjenice koje tužitelj navodi. Tako tuženik pobijanim rješenjem ističe kako se tužitelj u zanemarivom dijelu financira iz državnog proračuna, a najvećim dijelom iz članarina i „članskih doprinosa“ koje naziva „obveznim nametom, odnosno davanjem“ pa temeljem takve konstatacije zaključuje kako se tužitelj „financira iz javnih sredstava“ (str. 4. rješenja tuženika), a što je isključivo osobno stajalište tuženika neutemeljeno u zakonskim odredbama, odnosno protivno istima. Slijedom navedenog ovo tijelo ističe kako **Opći porezni Zakon** („Narodne novine“ broj 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20) u članku 2. propisuje da su javna davanja porezi i druga javna davanja. Dodatno je specificirano kako su porezi novčana davanja i prihod proračuna koji se koristi

za podmirivanje proračunom utvrđenih javnih izdataka te da se porezima ne smatraju povremena davanja. Drugim javnim davanjima smatraju se trošarine, carine, pristojbe, doprinosi, naknade za koncesije, novčane kazne za porezne prekršaje i sva davanja čije je utvrđivanje i/ili naplata i/ili nadzor prema posebnim propisima u nadležnosti poreznog tijela. Carine su novčano davanje koje se plaća pri uvozu i izvozu; pristojbe su novčana davanja koja se plaćaju za određenu činidbu ili za korištenje određenoga javnog dobra; doprinosi su novčana davanja koja se plaćaju za korištenje određenih usluga ili ostvarivanja prava, a naknada za koncesiju jest javno davanje sukladno zakonu kojim se uređuju koncesije. Navedeno je važno iz razloga što Ministarstvo financija RH vodi Registar neporeznih davanja, a koji je svima dostupan, jer je javno objavljen na poveznici: https://mfin.gov.hr/UserDocsImages/dokumenti/statistika_i_izvjesca/Registar_neporeznih_davanja/RegNepDav.pdf Istim je vidljivo kako su pod nadležnostima Ministarstva gospodarstva kao nameti navedene članarine Hrvatskoj gospodarskoj komori (kao obveznik (platitelj) pravne osobe-poduzetnici), a članarine turističkim zajednicama kao nameti u nadležnosti Ministarstva turizma (kao obveznik (platitelj) pravne i fizičke osobe koje obavljaju ugostiteljsku, turističku i s njima povezane djelatnosti). Odredbom čl. 2. Odluke o financiranju Hrvatske gospodarske komore u 2021. godini („Narodne novine“ broj 139/20., a koja je sadržajno jednako glasila i ranije) propisano je da će se sredstva za rad Komore osiguravati iz članarina, prihoda od obavljanja javnih ovlasti, prihoda od vlastite djelatnosti i drugih izvora. U skladu s odredbom čl. 9. citirane Odluke, nadzor obračuna i naplate članarine utvrđene odlukom provodi Ministarstvo financija Republike Hrvatske - Porezna uprava. S obzirom da je nadzor obračuna i naplate članarine u nadležnosti poreznog tijela, odnosno Ministarstva financija, Porezne uprave, članarina Hrvatskoj gospodarskoj komori smatra se javnim davanjem prema čl. 2. st. 3. Općeg poreznog zakona. Jednako tako Zakon o članarinama u turističkim zajednicama („Narodne novine“ broj 52/19, 144/20) člankom 15. propisuje kako nadzor nad naplatom članarine od pravnih i fizičkih osoba obavlja Porezna uprava. Dakle, iz citiranih zakonskih odredbi jasno je kako je kod članarina HGK i članarina u turističkim zajednicama riječ o javnim davanjima, ali se predmetne zakonske odredbe ne odnose na članarine propisane kod Komora u zdravstvu pa tako niti tužitelja.

Visoki upravni sud RH je u presudi Usž-1499/15 od 01. listopada 2015. godine zauzeo stajalište kako potraživanja članarine i doprinosa Hrvatske gospodarske komore imaju karakter javnih davanja, a ne javnih sredstava, a na koje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe Općeg poreznog zakona. Identično stajalište zauzeo je i Ustavni sud RH Rješenjem broj: U-I-206/2009 od 11. srpnja 2017. godine kojim je navedeno: „... Ustavni sud smatra da članarina koju plaćaju obvezatni članovi, a koja predstavlja jedan oblik prihoda turističkih zajednica, nije porez. Riječ je o javnom davanju koje imaju posebnu, zakonom propisanu svrhu i koristi se za redovito funkcioniranje turističkih zajednica, a čiji su glavni korisnici sami članovi, za razliku od poreza koji se koriste za zadovoljenje potreba svih građana. Slijedom navedenog, osporene odredbe ZTZ-a ne ulaze ni u domašaj članka 51. stavka 1. Ustava (opće obveze sudjelovanja u podmiranju javnih troškova)...”

Naime, člankom 25. Zakona o sestrinstvu („Narodne novine“ broj 121/03, 117/08, 57/11; dalje u tekstu: ZS) propisano je da je tužitelj strukovna samostalna organizacija medicinskih sestara sa svojstvom pravne osobe i javnim ovlastima (stavak 1.) te kako se medicinske sestre koje obavljaju svoju djelatnost obvezno udružuju u Komoru (stavak 3.) dok je članstvo u Komori dobrovoljno za medicinske sestre koje ne obavljaju neposredno svoju djelatnost, koje obavljaju sestrinsku djelatnost izvan Republike Hrvatske, koje su nezaposlene ili u mirovini (stavak 4.). Unatoč navedenoj Zakonskoj odredbi tuženik je pobijanim rješenjem naveo kako su sve medicinske sestre obvezne plaćati članarinu „čime dolazi do izražaja monopolski položaj Komore“. Stoga tužitelj dodatno napominje kako je Odlukom o mirovanju i aktiviranju članstva, koje je sukladno članku 19. Statuta donijelo Vijeće tužitelja, utvrđeno kako medicinske sestre koje obavljaju sestrinsku djelatnost izvan Republike Hrvatske, koje su nezaposlene, medicinske sestre umirovljenici, medicinske sestre koje su na bolovanju dužem od 42 dana, medicinske sestre koje su na bolovanju

radi komplikacija u trudnoći, rođiljnom ili roditeljskom dopustu imaju mogućnost u Registru tužitelja svoj status staviti u mirovanje u cilju oslobođenja od obveze plaćanja članarine. Dakle, citirani stavak Zakona kao i ova Odluka kategorički odbacuju navedenu konstrukciju tuženika.

Dodatno valja naglasiti kako je člankom 26. ZS-a propisano kako Komora obavlja slijedeće javne ovlasti- toč. 1. vodi registar svojih članova; toč. 2. daje, obnavlja i oduzima odobrenja za samostalan rad te toč. 3. obavlja stručni nadzor na radom medicinskih sestara. Člankom 27. navedeni su ostali poslovi koje Komora obavlja pored javnih ovlasti dok je člankom 32. propisano kako za ostvarivanje svojih ciljeva i izvršavanje zadaća Komora stječe sredstva- od upisnine; - od članarine; - iz drugih prihoda ostvarenih djelatnošću Komore, a posebno je stavkom 2. navedeno kako se iz državnog proračuna RH osiguravaju sredstva isključivo i jedino za izvršavanje poslova iz članka 26. stavak 1. toč. 3., odnosno radi provedbe stručnih nadzora nad radom medicinskih sestara, što je u 2018. godini iznosilo =50.131,67 kn (u 2020. godini = 10.562,00 kune), a koji iznos je isplaćen u cijelosti provoditeljima stručnog nadzora (koji nisu zaposlenici HKMS pa tako niti predsjednik Komore) po specificiranim troškovima. Navedeno je vidljivo prema javno objavljenom Izvještaju o prihodima i rashodima tužitelja obzirom da je tužitelj obveznik primjene Zakona o financijskom poslovanju i računovodstvu neprofitnih organizacija („Narodne novine“ broj 121/14) sukladno članku 2. istog te je temeljem članka 34. upisan u Registar neprofitnih organizacija (OIB: 13208436102, RNO broj: 0009547), koji je javno objavljen i vodi ga Ministarstvo financija RH (na poveznici:

<https://banovac.mfin.hr/rnoprt/Details?handler=Details&id=1474>). Predmetnim Zakonom, točnije člankom 26. stavak 2., alineja 2. specificirani su „nerecipročni prihodi“ kao prihodi po posebnim propisima, donacije, članarine, pomoći, doprinosi i ostali slični prihodi.

Stoga je jasno kako se sredstva za sve ostale poslove ovog tijela (navedeni člancima 26. i 27. Zakona o sestrinstvu) ne financiraju iz državnog proračuna niti iz proračuna jedinice lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave slijedom čega se ne mogu smatrati javnim sredstvima. Nadzor nad zakonitošću rada tužitelja u obavljanju javnih ovlasti, sukladno članku 30. Zakona o sestrinstvu, obavlja Ministarstvo nadležno za zdravstvo te je predmetnim Registrom neporeznih davanja vidljivo da je u nadležnosti Ministarstva zdravstva 35 nameta, u koje ne spadaju članarine Komorama u zdravstvu (propisane člankom 239. Zakona o zdravstvenoj zaštiti). Time je dodatno potvrđeno kako se članarine Komora u zdravstvu ne smatraju javnim sredstvima, a kako pogrešno i neutemeljeno tvrdi tuženik.

Dodatno, Zakonom o proračunu („Narodne novine“ broj 87/08, 136/12, 15/15) se uređuje planiranje, izrada, donošenje i izvršavanje proračuna, upravljanje imovinom i dugovima, upravljanje javnim dugom, zaduživanje i jamstvo države te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, proračunski odnosi u javnom sektoru, računovodstvo, proračunski nadzor i druga pitanja vezana uz upravljanje javnim financijama. Odredbe tog Zakona odnose se na državni proračun i proračune jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te proračunske korisnike državnog proračuna i proračunske korisnike proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave. Člankom 3. su određena značenja pojedinih pojmova pa je tako navedeno: (toč 21.) javni sektor su državni proračun, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, proračunski i izvanproračunski korisnici državnog proračuna i proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave. Temeljem navedenog Zakona Ministarstvo financija vodi i javno objavljuje **Registar proračunskih i izvanproračunskih korisnika**. Tako se na poveznici: <https://mfin.gov.hr/istaknute-teme/drzavna-riznica/racunovodstvo/registar/178> nalaze popisi: 1. proračunskih korisnika proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (165 tijela); 2. proračunskih korisnika državnog proračuna (608 tijela); 3. izvanproračunskih korisnika državnog proračuna (11 tijela); 4. izvanproračunskih korisnika proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (20 tijela). Na niti jednom od spomenutih popisa se ne nalazi tužitelj.

Zakon o sustavu državne uprave („Narodne novine“ broj 66/19) člankom 9. stavak 1. navodi kako se isključivo za rad tijela državne uprave osiguravaju sredstva iz državnog proračuna (*isti Zakon u članku 4. pojašnjava kako su „tijela državne uprave“ samo: ministarstva i državne upravne organizacije*), a stavkom 2. članak 9. propisano je kako se sredstva za obavljanje povjerenih poslova državne uprave osiguravaju u Državnom proračunu, ukoliko zakonom nije drukčije

propisano (upravo članak 32. stavak 2. Zakona o sestrinstvu propisuje kako se iz Državnog proračuna osiguravaju sredstva isključivo i samo za provedbu stručnih nadzora nad radom medicinskih sestara); dok je člankom 60. istog Zakona navedeno: " (1) Sredstva za rad tijela državne uprave utvrđuju se državnim proračunom. (2) Tijela državne uprave dužna su sredstvima osiguranim u državnom proračunu upravljati u skladu s odredbama propisa iz područja proračuna i drugih posebnih propisa kojima se uređuju proračunski procesi."

Nadalje, člankom 52. Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama izričito je navedeno kako u javnim službama nema tajnosti plaća, ali je također navedeno kako se javnost plaća osigurava dostupnošću podataka o plaćama svih zaposlenika ustanove neposrednim uvidom sindikalnog povjerenika koji ima pravo najmanje jednom mjesečno na temeljiti i neometani uvid u isplatu plaća s pravom na uvid u uplatu poreza i doprinosa za svakog zaposlenika. Dodatno je stavkom 4. istog članka navedeno kako struktura odbitaka, odnosno ustegnuća iz plaće zaposlenika ne može biti predmet javne objave te je dužnost sindikalnog povjerenika čuvati tajnost tih podataka. Zaposlenici Komore kao niti predsjednik Komore (čelnik tijela, koji sukladno članku 25. Statuta HKMS, zastupa i predstavlja Komoru) nisu državni službenici niti državni namještenici dok predsjednik Komore nije niti državni dužnosnik te se isti ne smatraju zaposlenicima u javnom sektoru niti se smatra da obavljaju javnu dužnost, a što jasno proizlazi iz odredbi članka 1.-3. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“ broj: 26/11, 12/12, 124/12, 48/13, 57/15) i Zakona o državnim službenicima („Narodne novine“ broj: 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 49/12, 37/13, 38/13, 01/15, 138/15, 61/17, 70/19). Nadalje, jasno je kako se plaća zaposlenika Komore kao i plaća predsjednika Komore ne isplaćuje iz državnog proračuna. Navedeno potvrđuje i članak 2. Zakona o plaćama u javnim službama („Narodne novine“ broj: 27/01, 39/09) kao i Zakon o sustavu državne uprave („Narodne novine“ broj 66/19) koji člankom 9. stavak 1. navodi kako se isključivo za rad tijela državne uprave osiguravaju sredstva iz državnog proračuna (*isti Zakon u članku 4. pojašnjava kako su „tijela državne uprave“ samo: ministarstva i državne upravne organizacije*), dok je stavkom 2. članak 9. propisano kako se sredstva za obavljanje povjerenih poslova državne uprave osiguravaju u državnom proračunu, ukoliko zakonom nije drukčije propisano, a obzirom na ranije citiranu odredbu članka 32. stavak 2. Zakona o sestrinstvu, nedvojbeno proizlazi kako se navedeno odnosi isključivo za provedbu stručnih nadzora nad radom medicinskih sestara.

Sve navedene zakonske odredbe koje navodi tužitelj, a tuženik konstantno ignorira i neopravdano ne primjenjuje dodatno su potvrđene mjerodavnom sudskom praksom. Tako Visoki upravni sud RH (presudama UsII-167/19, UsII-170/19, UsII-191/19) navodi „...HBOR raspolaže javnim sredstvima što proizlazi iz odredbe članka 5. stavak 2. Zakona o HBOR-u prema kojoj temeljni kapital HBOR-a uplaćuje Republika Hrvatska iz Državnog proračuna, a prema odredbi članka 8. stavak 2. istog Zakona, Republika Hrvatska jamči za obveze HBOR-a bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Ovaj sud je u presudi poslovni broj: UsII-460/18 od 30. siječnja 2019. godine, a na koju presudu upućuje i tužitelj u tužbi, već izrazio stajalište da sredstva državnog proračuna spadaju u javna sredstva te je kontrola korištenja sredstava iz Državnog proračuna u interesu svih građana, a tužitelj, kao i svaka druga osoba, ima pravo saznanja o potrošnji javnih sredstava, koja bi radi transparentnosti tijela javne vlasti trebala biti dostupna i to sukladno odredbi članka 16., stavak 3. ZPPI-a bez provođenja testa razmjernosti javnog interesa, radi čega se ovdje ne može razmatrati pitanje zlouporabe prava tužitelja na pristup informacijama...“

Presudom UsII-298/20 Visoki upravni sud rješavao je o zahtjevu za pristup informacijama vezanim uz trošenje proračunskih sredstava jedinice lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, točnije Grada Zagreba).

Identičan stav zauzeo je i **Vrhovni sud RH** koji je u većem broju presuda naveo kako **sredstva iz Državnog proračuna Republike Hrvatske spadaju u javna sredstva** i na ista se, u svakom slučaju, primjenjuje odredba čl. 16. st. 3. ZPPI. Tako je npr. presudom broj: U-zpz 11/2018-7 od 06. veljače 2019. godine navedeno „...U ovom predmetu sporno je bilo da li informacije koje su zatražene od strane HBOR-a predstavljaju informacije o raspolaganju javnim sredstvima i

predstavljaju li neke od njih klasificirani podatak. Zakonom o transparentnosti tokova javnih sredstava uređuje se transparentnost financijskih odnosa između tijela javne vlasti u Republici Hrvatskoj i javnih poduzetnika, odnosno poduzetnika s posebnim ovlastima. HBOR je kao razvojna izvozna banka u sto postotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovan sa svrhom kreditiranja obnove i razvitka Hrvatskog gospodarstva, čiji su položaj, poslovi, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj kao posebne financijske institucije uređeni Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak ("Narodne novine", broj 138/06 i 25/13). Među ostalim, tim Zakonom je propisano da temeljni kapital tužitelja uplaćuje Republika Hrvatska iz Državnog proračuna i da Republika Hrvatska jamči za obveze tužitelja bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv, te bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Nadalje, propisano je da djelatnosti i poslovi iz čl. 10. Zakona o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak HBOR obavlja sukladno propisima o državnim potporama, a u čl. 7. Zakona o državnim potporama ("Narodne novine", broj 47/14) propisano je da Vlada Republike Hrvatske oblikuje politiku državnih potpora Republike Hrvatske određujući njome prioritete ciljeve i svrhu učinkovitog korištenja sredstava Državnog proračuna Republike Hrvatske. Stoga, po ocjeni ovoga suda, sredstva iz Državnog proračuna Republike Hrvatske spadaju u javna sredstva i na ista se u svakom slučaju primjenjuju odredbe čl. 16. st. 3. ZPPI..."

Dakle, ustaljenom sudskom praksom Visoki upravni sud RH kao i Vrhovni sud RH zauzeli su stajalište da sredstva iz Državnog proračuna kao i proračunska sredstva jedinice lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, spadaju u javna sredstva, a što je potkrijepljeno zakonskim odredbama. Vrhovni sud RH, sukladno članku 20. toč. 1. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj: 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 67/18, 126/19, 130/20) osigurava jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

Neargumentiran kao i nedosljedan stav tuženika kako se tužitelj financira iz javnih sredstava dodatno proizlazi iz Izvješća o provedbi ZPPI-a samog tuženika za 2018. godinu (od ožujka 2019. godine) koji je javno objavljen i svima dostupan na web stranici tuženika- poveznica:

<https://www.pristupinfo.hr/wp-content/uploads/2019/04/1.-Izvje%C5%A1%C4%87e-o-provedbi-Zakona-o-pravu-na-pristup-informacijama-za-2018.pdf?x66719>

Predmetnim izvješćem na 3. stranici navedeni su obveznici primjene ZPPI-a kao tijela javne vlasti sukladno članku 5. stavak 1. toč. 2. istog Zakona, na način:

- „a) tijela državne uprave (ministarstva, središnji državni uredi, državne upravne organizacije i uredi državne uprave)
- b) druga državna tijela (Hrvatski sabor, Vlada RH, Pučki pravobranitelj, HNB i dr.)
- c) jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave (dalje u tekstu: JLP (R)S)
- d) **pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti** (agencije, **komore**, fondovi i dr.)
- e) pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili JLP(R)S, (HRT, FINA, državni arhivi, instituti i dr.)
- f) pravne osobe koje obavljaju javnu službu (vrtići, škole, fakulteti i dr.)
- g) pravne osobe koje se temeljem propisa **financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna JLP(R)S, odnosno iz javnih sredstava** (turističke zajednice, sportski savezi)
- h) trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i JLP(R)S imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo (HEP, Hrvatske šume d.o.o., HAC, lokalna komunalna društva, regionalne razvojne agencije i dr.)“

Nadalje, tuženik ranije spomenutim rješenjem od 20. siječnja 2020. godine (naveden i dostavljen kao dokaz uz toč. III. historijata ove tužbe), KLASA: UP/II-008-07/19-01/736, URBROJ: 401-01/10-20-5 (predzadnji i zadnji odlomak na 3. str.) navodi: „... Sukladno članku 32. stavak 2. navedenog Zakona, iz državnog proračuna Republike Hrvatske osiguravaju se sredstva za izvršavanje poslova iz članka 26. stavak 1. podstavka 3. navedenog Zakona koje Komora obavlja na temelju javnih ovlasti. Dakle, uzimajući u obzir citirane zakonske odredbe, kao i presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: UsII-2/16 od 13. svibnja 2016. godine, jasno je da se prvostupanjsko tijelo

dijelom financira iz državnog proračuna, što dovodi do primjene članka 16. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama...

Iz citiranih akata tuženika (Izvešća o provedbi ZPPI-a za 2018. godinu kao i rješenja od 20. siječnja 2020. godine), jasno je kako pojam javnih sredstava vezuje isključivo uz državni proračun ili proračun jedinice lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, a koje stajalište konstantno napominje tužitelj, jer isto proizlazi iz Zakonskih odredbi i mjerodavne sudske prakse. Nije sporno da je tužitelj tijelo javne vlasti, kao što je navedeno toč. d), st. 1., čl. 5. ZPPI-a (pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti- sukladno članku 25. st. 1. ZS-a), no nikako se ne može svrstati pod zakonsku kategoriju „pravni osoba koje se temeljem propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna JLP(R)S, odnosno iz javnih sredstava“, obzirom da je ranije historijatom ove tužbe istaknuto i dodatno proizlazi iz javno objavljenog financijskog izvješća kako se tužitelj tek u zanemarivom dijelu financira iz državnog proračuna i to isključivo i jedino za provođenje stručnog nadzora nad radom medicinskih sestara, a sve sukladno članku 32. stavak 2. ZS-a. Stajalište koje potpuno neosnovano iznosi tuženik u zadnjem odlomku na str. 3. pobijanog rješenja na način: „...Ako se uzme u obzir da je nesporna činjenica da Komora predstavlja tijelo javne vlasti jer je pravna osoba s pravnim ovlastima koje u pobrojane u članku 26. Zakona o sestrinstvu („Narodne novine“ broj 121/03, 117/08, 53/11), Komora je propustila utvrditi činjenicu da je tijelo javne vlasti po još jednoj zakonskoj osnovi, odnosno po osnovi financiranja javnim sredstvima, odnosno, propustila je utvrditi činjenicu da raspolaže javnim sredstvima kada isplaćuje plaću i druge troškove svojem predsjedniku...“ je u cijelosti protivno članku 5. stavak 1. ZPPI-a koji isključivo navodi kako su: „tijela javne vlasti“, u smislu ovoga Zakona, su tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja, i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo“. Nadalje, iz citirane odredbe jasno proizlazi kako **ZPPI pojam javnih sredstava vezuje isključivo i jedino uz državni proračun ili uz proračun jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave**, a ne članarine kako to pogrešno tumači tuženik. Dodatno, **zakonskom normom istaknuto je financiranje iz proračuna u cijelosti ili u pretežnom dijelu**, a što za tužitelja zasigurno nije slučaj. Naime, ranije je spomenuto kako članak 32. stavak 2. Zakona o sestrinstvu navodi da se sredstva za provedbu stručnog nadzora nad radom medicinskih sestara osiguravaju iz Državnog proračuna RH (refundiraju temeljem Ugovora koje HKMS sklapa sa Ministarstvom zdravstva na godišnjoj razini te se sukladno raspoloživim sredstvima Državnog proračuna RH plaćaju po dostavljenim fakturama i izvješćima Komore o izvršenom poslu sukladno Godišnjem planu), slijedom čega proizlazi da se jedino ta sredstva (isplaćena iz Državnog proračuna tužitelju) imaju smatrati javnim sredstvima, sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a zahtjev podnositelja uopće nije usmjeren za dobivanje informacije o provedenim stručnim nadzorima, o provediteljima stručnih nadzora niti o isplatama po istima pa je stoga jasno kako se u ovom postupku isključuje primjena članka 16. stavak 3. ZPPI-a.

Tuženik svoje stajalište, temeljem koje je doneseno pobijano rješenje vezuje, između ostalog uz obrazloženje presude Visokog upravnog suda RH UsII-2/16 od 13. svibnja 2016. godine (dostupnost podataka o plaći predsjednika Komore fizioterapeuta), gdje je izneseno stajalište koje nije u skladu sa nizom ranije istaknutih presuda Visokog upravnog suda RH i Vrhovnog suda RH, odnosno citiranim stavovima Sudova niti je potkrijepljeno odredbom propisa. Naime, u navedenoj presudi je Visoki upravni sud naveo da „...iznos bruto plaće zaposlenika u tijelima javne vlasti predstavlja podatak o raspolaganju javnim sredstvima...“ te kako je dostupan javnosti bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Važno je istaknuti kako je interni, neobvezujući popis tijela javne vlasti, a koji je izradio tuženik, temeljem vlastite procjene, svima dostupan, jer je objavljen na web stranicama Povjerenika (i to na poveznici:

<https://tjv.pristupinfo.hr/?sort=1&page=291>) Isti sadrži čak 5.839 tijela javne vlasti. Kroz izbornik je vidljivo da je riječ o tijelima različitih pravnih statusa (državnim tijelima; tijelima državne uprave; jedinicama lokalne ili područne (regionalne) samouprave); sudovima i pravosudnim tijelima; Agencijama; ustanovama; trgovačkim društvima; udrugama; pravnim osobama s javnim ovlastima kao i ostalim pravnim osobama...), kako je riječ o tijelima koja imaju različite osnivače (osim Republike Hrvatske i lokalne ili područne (regionalne) samouprave to su i različite fizičke i pravne osobe), tijelima koja obavljaju različite djelatnosti; kako različita tijela nad istima provode nadzor i koja tijela imaju različite izvore financiranja za rad pa se ne mogu automatski smatrati javnim sredstvima posebno kada sredstva nisu isplaćena iz Državnog proračuna ili iz proračuna lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Dakle različiti propisi reguliraju način rada, ovlasti, djelokrug, nadzor, sredstva... spomenutih tijela. Stoga je dodatno neprihvatljiv stav, a koji je protivan propisima i praksi Ustavnog suda RH, Visokog upravnog suda RH kao i Vrhovnog suda RH da se plaće svih zaposlenika tijela javne vlasti (stotine tisuća ljudi) imaju smatrati javnim sredstvima i trebaju biti dostupni javnosti bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Ovakvo stajalište (da su plaće svih zaposlenika automatski dostupne javnosti) protivno je Zakonu o zaštiti osobnih podataka (bio na snazi u trenutku donošenja sporne presude) kao i članku 29. stavak 1. Zakona o radu. Predmetno stajalište Visokog upravnog suda, izraženo u presudi UsII-2/16, na koju se poziva tuženik, protivno je i presudi istog suda Us-757/2011, a koja je potvrđena Odlukom Ustavnog suda RH posl. broj: U-III-3570/2011 od 10. prosinca 2015. godine. Ustavni sud je prilikom odlučivanja posebno razmatrao kako je riječ o tijelu s javnim ovlastima čiji je rad javan, kako je jedan od osnivača tijela Ministarstvo zdravstva, kako se sredstva za provedbu stručnog nadzora nad radom medicinskih sestara izdvajaju iz Državnog proračuna te kako je zatražen podatak o plaći na određenom radnom mjestu- predsjednika komore, tajnika komore i ostalih zaposlenika komore.

Tuženik kao dokaz svoje tvrdnje pobijanim rješenjem navodi presude Visokog upravnog suda RH i to: posl. broj: UsII-124/18 od 07. lipnja 2018. godine (pogrešno pobijanim rješenjem navedeno da je presuda od 23. veljače 2016. godine), UsII-50/18 od 04. svibnja 2018. godine; UsII-34/18 od 17. svibnja 2018. godine, UsII-112/18 od 13. lipnja 2018. godine te ponovno spominje presude UsII-125/18, UsII-139/18 te UsII-304/17. Stoga tužitelj napominje kako se sve spomenute presude odnose na tijela javne vlasti koje se financiraju iz javnih sredstava, odnosno iz sredstava državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Naime, presudom posl. broj: **UsII-124/18** od 07. lipnja 2018. godine, odlučeno je o isplatama koje su izvršene od strane **Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice**. Za predmetno tijelo javne vlasti je u sudskom registru upisano kako je osnivači i jedini član društva **Krapinsko-zagorska županije**, kako je tijelo javne vlasti osnovano za izvršavanje djelatnosti od javnog interesa za lokalnu zajednicu i obveznik je javne nabave, slijedom čega je jasno kako se ne može uspoređivati sa radom i načinom financiranja ovog tijela. Članak 70. stavak 3. Zakona o zdravstvenoj zaštiti („Narodne novine“ broj 100/18, 125/19, 147/20) glasi: „Specijalnu bolnicu može osnovati jedinica područne (regionalne) samouprave, odnosno Grad Zagreb, jedinica lokalne samouprave te druga pravna osoba te fizička osoba“. Istim Zakonom, točnije člankom 10. i 11., između ostalog propisano je kako se sredstva radi ostvarenja prava, obveza, zadaća i ciljeva na području zdravstvene zaštite osiguravaju iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb i jedinice lokalne samouprave. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-124/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Presudom **UsII-50/18** od 04. svibnja 2018. godine kao i presudom **UsII-112/18** od 13. lipnja 2018. godine odlučeno je o isplatama koje su izvršene od strane „**NARODNE NOVINE**“ d.d. Za predmetno dioničko društvo je u sudskom registru upisano kako je osnivači i jedini član društva **Republika Hrvatska, zastupana po Vladi RH** te je Zakonom o preoblikovanju Javnog poduzeća Narodne novine („Narodne novine“ broj 128/99) navedeno: (članak 1) „Javno poduzeće »Narodne novine« s p. o., sa sjedištem u Zagrebu, osnovano Zakonom o osnivanju Javnog poduzeća »Narodne novine« (»Narodne novine«, br. 47/90.) pretvorit će se u dioničko društvo Narodne novine d.d., sa sjedištem u Zagrebu, čiji dioničar je Republika Hrvatska.“ (članak 4.) „Vlada Republike Hrvatske imenuje i razrješava glavnog urednika »Narodnih novina« službenog lista Republike Hrvatske“. Prema podacima iz sudskog registra Republika Hrvatska ima 100% udio u vlasništvu »NARODNE NOVINE« d.d., a sukladno članku 3. stavak 1. Zakona o upravljanju

državnom imovinom („Narodne novine“ broj 52/18) državna imovina, između ostalog, obuhvaća dionice i udjele u trgovačkim društvima čiji je imatelj Republika Hrvatska. Iz navedenog je jasno kako je tim presudama UsII-50/18 kao i presudom UsII-112/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Nadalje, presudom posl. broj: **UsII-34/18** od 17. svibnja 2018. godine, odlučeno je o isplatama koje su izvršene od strane **Doma zdravlja Krapinsko-zagorske županije** Za predmetno tijelo javne vlasti je u sudskom registru upisano kako je osnivači i jedini član društva **Krapinsko-zagorska županije**, to je tijelo javne vlasti osnovano za izvršavanje djelatnosti od javnog interesa za lokalnu zajednicu i obveznik je javne nabave, slijedom čega je jasno kako se ne može uspoređivati sa radom i načinom financiranja ovog tijela. Članak 70. stavak 4. Zakona o zdravstvenoj zaštiti („Narodne novine“ broj 100/18, 125/19, 147/20) glasi: „Dom zdravlja, zavod za hitnu medicinu i zavod za javno zdravstvo osniva jedinica područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb.“ Istim Zakonom, točnije člankom 10. i 11., između ostalog propisano je kako se sredstva radi ostvarenja prava, obveza, zadaća i ciljeva na području zdravstvene zaštite osiguravaju iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb i jedinice lokalne samouprave. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-34/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Presudom posl. broj: **UsII-304/17** od 21. ožujka 2018. godine, odlučeno je o isplatama koje su izvršene od strane **Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje**. Člankom 2. Zakona o plaćama u javnim službama („Narodne novine“ broj 27/01, 39/09) izričito je propisano: „Javne službe u smislu ovoga Zakona jesu: javne ustanove i druge pravne osobe kojima se sredstva za plaće osiguravaju u državnom proračunu, Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i javne ustanove kojima se sredstva za plaće osiguravaju iz sredstava Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje.“ Iz citiranog je jasno kako je tom presudom UsII-304/17 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Tuženik se u pobijanom rješenju pozvao i na presudu **UsII-125/18** od 07. lipnja 2018. godine kojom je odlučeno o isplatama koje su izvršene od strane **Zavoda za hitnu medicinu Krapinsko-zagorske županije**. Članak 70. stavak 4. Zakona o zdravstvenoj zaštiti („Narodne novine“ broj 100/18, 125/19, 147/20) glasi: „Dom zdravlja, zavod za hitnu medicinu i zavod za javno zdravstvo osniva jedinica područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb.“ Istim Zakonom, točnije člankom 10. i 11., između ostalog propisano je kako Republika Hrvatska iz državnog proračuna osigurava sredstva za hitnu medicinsku pomoć te kako u ostvarivanju svojih prava, obveza, zadaća i ciljeva na području zdravstvene zaštite jedinica područne (regionalne) samouprave odnosno Grad Zagreb osigurava sredstva i za hitnu medicinu na svojem području, ako to ne osigurava Republika Hrvatska. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-125/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima. Dodatno se tuženik u rješenju pozvao na presudu **UsII-139/18** od 12. rujna 2018. godine kojom je odlučeno o isplatama koje su izvršene od strane **Sveučilišta u Zagrebu, Fakulteta organizacije i informatike Varaždin**. Stoga tužitelj navodi kako je člankom 109. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju („Narodne novine“ broj 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 02/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14, 60/15, 131/17) propisano kako se javna sveučilišta, veleučilišta kao i visoke škole financiraju iz državnog proračuna. Iz navedenog je jasno kako je tom presudom UsII-139/18 riječ o raspolaganju javnim sredstvima.

Slijedom navedenog niti jedna od opisanih presuda ne može se uzeti kao mjerodavna sudska praksa u ovom postupku jer je riječ o tijelima koji se financiraju u cijelosti ili u pretežnom dijelu iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (sukladno članku 5. stavak 1. ZPPI-a), a što se na tužitelja ne primjenjuje.

Također valja naglasiti kako se članak, kojega tuženik navodi pobijanim rješenjem, a koji je objavljen u Večernjem listu na poveznici: <https://www.vecernji.hr/vijesti/azop-mvvp-krski-europsku-uredbu-o-privatnosti-1251870>, odnosi na isplate službenici zaposlenoj u Ministarstvu vanjskih i europskih poslova, a obzirom da je riječ o tijelu državne uprave, sukladno Zakonu o sustavu

državne uprave („Narodne novine“ broj 66/19) izričito je ranije citiranim člankom 9. stavak 1. navedeno kako se za njihov rad sredstva osiguravaju iz državnog proračuna.

Nadalje, pravnim mišljenjem Agencije za zaštitu osobnih podataka koje je objavljeno na poveznici <https://azop.hr/pravo-na-pristup-informacijama/> pod naslovom: „Dostava ugovora o djelu koje je sklopio Grad u određenom vremenskom periodu“ jasno je navedeno kako se u opisanom slučaju radi o isplati „javnih (proračunskih) sredstava“, obzirom da je riječ o trošenju proračunskih sredstava jedinice lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave.

Dakle, donoseći rješenje povodom zahtjeva podnositelja za pristup informacijama tužitelj je u cijelosti primjenjivao relevantne i citirane odredbe propisa: Ustav RH, Uredbu, Zakone.. kao i ustaljenu sudsku praksu. Stoga je neshvatljivo da je tuženik pobijanim rješenjem na str. 3. obrazloženja naveo „...u žalbenom postupku je utvrđeno kako je tijelo javne vlasti prilikom rješavanja žaliteljevog zahtjeva za pristup informacijama nepotpuno i pogrešno utvrdilo činjenično stanje, kako je pogrešno primijenilo domaće zakonske odredbe, kako je pogrešno interpretiralo pravne akte Europske unije kao i presude Suda EU te je uz sve navedeno načinilo bitne povrede upravnog postupka i upravno postupovnih načela...“. Unatoč svemu iznesenom tuženik pobijanim rješenjem u niti jednom dijelu nije osporio navode tužitelja već je iste dodatno potvrdio sudskom praksom. Posebno je neprihvatljivo kako je tuženik u završnom dijelu pobijanog rješenja dodatno naveo: „...žalbeno tijelo je stajališta kako je Komora ujedno povrijedila upravno postupovna načela učinkovitosti i ekonomičnosti potpuno neutemeljeno odbijajući žalitelju pristup zatraženim informacijama...“ obzirom da je odlučujući o zahtjevu podnositelja tužitelj u cijelosti primjenjivao odredbe Zakona i poštivao propisane rokove, dok je tuženik rješenje povodom izjavljene žalbe donio protekom roka od 13 mjeseci iako je člankom 25. stavak 3. ZPPI-a propisano kako je Povjerenik (ovdje tuženik) dužan rješenje o žalbi donijeti i dostaviti stranci, putem prvostupanjskog tijela, najkasnije u roku od 30 dana od dana predaje uredne žalbe.

Tužitelj posebno napominje kako izvor prava uz propise može biti isključivo ustaljena praksa (Ustavnog suda RH, Visokog upravnog sud RH kao i Vrhovnog suda RH), a koji Sudovi su zauzeli shvaćanje da se javnim sredstvima smatraju sredstva isplaćena iz Državnog proračuna Republike Hrvatske ili proračuna lokalne ili područne (regionalne) samouprave (a koje presude navodi i sam tuženik pobijanim rješenjem). Dakle, sudsku praksu ne predstavlja izolirano stajalište izraženo jednom presudom niti stajalište koje nije utemeljeno na odredbama odgovarajućih propisa.

Dokaz: - uvid u javno objavljeni Registar neporeznih davanja (putem naznačene poveznice)

- Odluka o mirovanju i aktiviranju članstva
- uvid u javno objavljeni Registar neprofitnih organizacija (putem naznačene poveznice)
- uvid u javno objavljeni Registar proračunskih i izvanproračunskih korisnika
- naznačena sudska praksa javno objavljena na web stranicama Sudova
- str. 3. Izvješća o provedbi ZPPI-a samog tuženika za 2018. godinu
- uvid u javno objavljen popis tijela javne vlasti na stranicama tuženika
- presuda Visokog upravnog suda Us-757/2011
- Odluka Ustavnog suda RH posl. broj: U-III-3570/2011
- saslušanje stranaka

VI. Zaključno valja istaknuti kako je u uvodnom dijelu **Zakona o pravu na pristup informacijama, točnije člankom 2. navedeno da sadrži odredbe koje su u skladu sa sljedećim aktima Europske unije:**

„1. **Direktivom 2003/98/EZ** Europskog parlamenta i Vijeća od 17. studenog 2003. o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora;

2. **Uredbom 1049/2001** Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije te

3. **Direktivom 2013/37/EU** Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o izmjeni Direktive 2003/98/EZ o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora“.

Tako je Direktivom 2003/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća navedeno da se treba provoditi i primjenjivati uz puno poštivanje načela koja se odnose na zaštitu osobnih podataka u skladu s

Direktivom 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka. Člankom 1. iste su navedeni predmet i područje primjene te je izričito navedeno kako se ne primjenjuje na: „dokumente čija je opskrba izvan područja primjene javne zadaće dotičnih tijela javnog sektora kako je određeno zakonom ili drugim obvezujućim pravilima u državi članici ili, u nedostatku takvih pravila, kako je određeno u skladu sa zajedničkom upravnom praksom u dotičnoj državi članici.

Direktiva 2013/37/EU Europskog parlamenta i Vijeća o izmjeni Direktive 2003/98/EZ o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora u uvodnom dijelu također ističe kako bi se trebala primjenjivati na dokumente koje dotična tijela javnog sektora pružaju kao dio njihovih javnih zadaća kako je to definirano zakonodavstvom ili drugim obvezujućim pravilima država članica. Dodatno je navedeno da bi je trebalo provesti i primijeniti u cijelosti u skladu s načelima koja se odnose na zaštitu osobnih podataka, a jedno od načela te direktive je da se nakon prikupljanja osobni podaci ne smiju obrađivati na način koji je nespojiv s navedenim, izričitim i zakonitim namjenama za koje su ti podaci sakupljeni. Točkom 12. uvodnog dijela je navedeno kako Direktiva 2003/98/EZ ne bi smjela dovesti u pitanje prava, uključujući ekonomska i moralna koja zaposlenici tijela javnog sektora uživaju u skladu s nacionalnim pravilima, a toč. 34. naglašava kako se ništa u Direktivi ne smije tumačiti ili provoditi na način koji nije u skladu s Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Manjkavost argumenata tuženika u njegovim rješenjima proizlazi posebno iz odlomka gdje ističe da je „Zakon o pravu na pristup informacijama usklađen s europskim zakonodavstvom, obzirom da je Prijedlog Zakona o pravu na pristup informacijama nosio oznaku P.Z.E. br. 198, a poznata je činjenica da svi prijedlozi kojima se usklađuje hrvatsko zakonodavstvo s europskim nose oznaku P.Z.E.“. Znači prema stajalištu tuženika nije potrebno primjenjivati obvezu interpretiranja domaćih propisa s propisima Europske unije niti utvrđivati stvarni domašaj pojedinih odredaba Zakona i mogućnostima njihove primjene u skladu s pravnim standardima EU pa čak niti proučavati praksu Suda EU iz vrlo jednostavnog razloga- prema stajalištu Povjerenika dovoljno je što je prijedlog Zakona nosio oznaku P.Z.E.

U tom smislu potrebno je naglasiti kako se tuženik uporno poziva na odredbe ZPPI-a koje nisu u skladu s europskom pravnom stečevinom. Kao vrlo jasan i konkretan dokaz dovoljno je ostvariti uvid u sljedeći link: <https://pristupinfo.hr/noveliranje-zppi-ja-misljenja-dionika-rasprave-iz-2020-i-prijedlog-povjerenika/> gdje Povjerenik objavljuje mišljenja dionika rasprave iz 2020. i prijedlog Povjerenika o usklađivanju ZPPI-a sa Direktivom o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora iz 2019. Naime u navedenoj Direktivi u članku 2. stavku 1. toč. a) određeno je da se ista ne primjenjuje na „dokumente čija je isporuka izvan opsega javne zadaće dotičnih tijela javnog sektora kako je definirano zakonom ili drugim obvezujućim pravilima država članica... pod uvjetom da je opseg javnih zadaća transparentan i podložan preispitivanju“. Upravo je naš Zakon o pravu na pristup informacijama potrebno tumačiti u skladu s navedenom odredbom Direktive na način da je sasvim jasno da se pravom za pristup informacijama može tražiti informacija te ostvarivati pravo na ponovnu uporabu koja ulazi u javni djelokrug određenog tijela. Obzirom da su u svojem funkcioniranju tijela s javnim ovlastima ionako podvrgnuta nadzorima od strane ovlaštenih tijela pogrešno je tumačenje Zakona o pravu na pristup informacijama u smislu da se omogućava podnošenje zahtjeva od strane osoba koji nemaju pravni interes u neograničenom opsegu. Naime, kao što je HKMS već isticala pravo na pristup informacijama nije apsolutno pravo koje se može iskorištavati bez ograničenja. Jedno od takvih ograničenja se upravo da iščitati iz postojeće formulacije Direktive i to na način da se određeni podnositelj može obratiti tijelu sa zahtjevom za pristup informacijama i uporabom informacija no samo onih koje se odnose na opseg javnih ovlasti. U slučaju kada se podnese zahtjev za pristup informaciji koji izlazi izvan navedenog okvira rješenje određuje članak 4. stavak 3. Direktive koja određuje da „u slučaju negativne odluke tijela javnog sektora priopćuju podnositelju zahtjeva razloge odbijanja na temelju relevantnih odredba režima pristupa u toj državi članici ili odredaba kojima se prenosi ova Direktiva, a posebno članka 1. stavka 2. točaka od (a) do (h) ili članka 3.“. Slijedom navedenog ukoliko se zahtjevi podneseni tijelu javne vlasti odnose na područje izvan opsega javnih ovlasti, isti se trebaju odbiti. Nije sporno da je Direktivom predviđeno da tijela koja ispunjavaju predviđene uvjete imaju obvezu primjene Direktive samo u pogledu dokumenata nastalih u obavljanju javnog posla, javnih zadaća te javnih usluga. Ono što je potrebno dodatno napomenuti je kako ova činjenica niti ne predstavlja novi element.

Naime, još je u Uredbi 1049/2001 o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije, a koja čini sastavni dio Zakona o pravu na pristup informacijama određeno kako „dokument“ znači svaki sadržaj neovisno o mediju (pisan na papiru ili pohranjen u elektroničkom obliku ili kao zvučni, vizualni ili audiovizualni zapis) koji se odnosi na politike, aktivnosti i odluke iz područja nadležnosti neke od institucija“. U konačnici i točka 21. uvodnog dijela Direktive jasno navodi kako „ova Direktiva trebala bi se primjenjivati na dokumente koje dotična tijela javnog sektora isporučuju kao dio svojih javnih zadaća kako je to definirano zakonom ili drugim obvezujućim pravilima država članica“. U tom smislu, a u svrhu usklađivanja sa pravom stečevinom te propisima EU potrebno je ne samo ograničiti pravo na ponovnu uporabu informacija nego i pravo na podnošenje zahtjeva obzirom da oba zapravo čine funkcionalno jedinstvo.

Tu dolazimo do ključnog pojma koji tuženik izbjegava, a to je obveza interpretiranja. Nije moguće paušalno pozivanje na odredbu Zakona sa obrazloženjem da svaka država samostalno donosi zakone nego je iste potrebno interpretirati u duhu europske pravne regulative. Obzirom da se tuženik izbjegava upustiti u raspravu o domašaju pojedinih odredaba ZZPI te obvezi interpretiranja istih, a radi se o pitanju tumačenja i valjanosti prava EU, tužitelj smatra kako se Naslovni sud treba obratiti Sudu EU sa zahtjevom za prethodno pitanje.

Tuženik je pobijanim rješenjem potpuno pogrešno izveo zaključak kako se tužitelj „...poziva na Uredbu o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije...“ već je tužitelj citirao članak 2. ZZPI-a, a ne izvodio vlastite stavove. Rješenje Suda Europske unije u predmetu C-90/18 od 06. rujna 2018. godine, kojega tuženik spominje pobijanim rješenjem, potpuno je nevezano uz ovaj postupak. Naime, prijedlog Sudu EU podnesen je na zahtjev Hrvatske banke za obnovu i razvitak, a prethodno citiranim presudama Visokog upravnog suda kao i Vrhovnog suda RH jasno je navedeno kako HBOR raspolaže javnim sredstvima, jer temeljni kapital HBOR-a uplaćuje Republika Hrvatska iz Državnog proračuna te ista jamči za obveze HBOR-a bezuvjetno, neopozivo i na prvi poziv i bez izdavanja posebne jamstvene isprave. Obzirom da se tužitelj ne financira iz javnih sredstava niti isti osporava primjenu članka 16. stavak 3. ZZPI-a, kada su u pitanju javna sredstva, nejasno je radi čega tuženik predmetno uopće spominje za potrebe ovog postupka. Dodatno, Sud EU je u navedenoj presudi tek naznačio neodređenost i nejasno postavljen upit koji niti nakon traženja dopune nije preciziran radi čega nije bilo moguće dati konkretniji odgovor. Dakle, u ovom predmetu Podnositelj uopće nije zatražio podatke koji se odnose na dokumente vezane uz javne ovlasti tužitelja, nije zatražio informaciju vezanu uz javna sredstva, očito zlorabi pravo na pristup informacijama; postupa protivno članku 9a ZZPI-a te traži obradu osobnih podataka protivno članku 37. Ustava i cilja Opće uredbe o zaštiti podataka, slijedom čega je zahtjev podnositelja tužitelj odbio.

Dokaz: rješenje Suda EU posl. broj: C-90/18

VII. Temeljem svega navedenog tužitelj ovim putem predlaže Naslovnom sudu da nakon provedenog postupka donese sljedeću:

P r e s u d u

1. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/20-01/499, URBROJ: 401-01/05-21-2 od 31. svibnja 2021. godine
2. Odbija se kao neosnovana žalba podnositelja zahtjeva Domagoja Švegara izjavljena elektroničkom poštom dana 29. travnja 2020. godine protiv rješenja Hrvatske komore medicinskih sestara KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-20-28 od 24. ožujka 2020. godine.
3. Potvrđuje se rješenje Hrvatske komore medicinskih sestara KLASA: 001-01/19-01/63, URBROJ: 696-1-1-20-28 od 24. ožujka 2020. godine.

